

шимъ уваженіемъ. Намѣстникъ Могилевскаго братскаго монастыря такъ выражается о немъ: іакъ будучи великимъ ревнителемъ стбого благочестія, и до законного и христіанского житія мнігихъ праугнучи всею душою потягнути самъ въ ѿномъ значицѣ добрымъ прикладомъ святлчі и по часу оутѣненіемъ Цркви Православной, оумноженіемъ, знищеннымъ хвалы Господа, цасливѣ ѿнчю розширивші, и мнігихъ въ тюму бѣло Рѹсскомъ краю при благочестивой вѣрѣ задержавши, и до житія Стбого Інческого, котрого и сльдѣ въде нѣбылъ, іакъ добрый дѣлатель, немалю личей Господи позыскавши, и знаменитый Монастырь, зъ всѣхъ подивеемъ, за надѣли и оуфундованіемъ Ремо: его илл: Пана Еогдана Стеткевича, Подкоморого Листиславскаго, золоживши, и спорудивши... (Изъ посвятительной предмовы митр. П. Могилѣ въ сочиненіи: „Гисторія албо Правдивое выписаніе..... въ Житіи стбї прп: ѿцѣ Галама І Шадфа“..., изд. 1637 г. въ Кутейинскомъ монастырѣ).

LIV.

Письмо игумена Трехъ-святительскаго монастыря въ Яссахъ Софонія Почаснаго ко Львовскому братству, въ коемъ, упоминая о неласковомъ пріемѣ, оказанномъ ему братчками во время пребыванія во Львовѣ по дѣлу о пріобрѣтеніи для молдавскаго господаря типографіи (что онъ — игуменъ — по заповѣди Христа прощаетъ),—проситъ братчиковъ не задерживать отлитыхъ по заказу

господаря греческихъ литеръ.

1642 года, февр. 17.

Благочестивому и Христоимениному церковному Братству Церкви Успенія Пречистой Владычицы нашеи Богородицы и Присно Дѣвы Марии, Паномъ обывателемъ Львовскимъ Православнымъ, благословенія и всѣхъ добръ отъ Христа Бога зычливе повѣнчавши.

Вѣдомо есть Милостямъ Вашимъ, яко я недавнаго часу, будучи зесланымъ отъ Господара Его Мил., ктитора и добродия нашего до Львова для набытия друкарни потребы ради церковной въ народѣ семъ Молдовлахийскомъ, отъ Милостей Вашихъ не тylко зычливыи помочи (вынявши одного албо двохъ), але еще отъ нѣкоторыхъ малоуважныхъ нѣцо и зневаги дозналемъ; за тое вправдѣ годилобы быся такъ предъ Его Мил. Господиною Отцемъ Митрополитомъ, у которогомъ былъ поѣхавши отъ Вашихъ Милостей, такъ овде предъ Господаремъ Его Мил. веть за веть, якъ послолите мовятъ, отдать; але же ми стало въпрекъ росказанье Божее, которое не кажеть противитися

злу а не побѣждати злыми злое, но добрымъ: до того и любовь, которую всѣ обище повиннихмо ку собѣ мѣти, единъ другого недостатки братніи покривати, бо през то познанни будемо были правдивыми Правдивого Учителя учениками: Тоє такъ мимо себе пустивши, а потягненій будучи жадапемъ отъ нѣкоторыхъ въ благочестивомъ събраніи Вашомъ горѣливѣйшихъ братій, жебымъ слово доброе и причинное въ поратованю церкви святои и Братства Милостей Вашихъ до Господара Его Мил. мовилъ, томъ хетне яко братъ учинилъ и чинити еще не отмовляюся. Але еще Господарь отъ вашихъ милостей жадного задатку и повабы до того не маеть: теды бымъ радиль принамнѣй тымъ писомъ Грецкимъ, которое отъ отца Бережанского слышне есть отбитое, отъ вашихъ милостей не вѣдаю для чого задержаное, Господарови Его Мил. выгодити, якоже и о вѣдомость прошу о томъ писмѣ, бо еще зданемъ справы о немъ Господареви Его Мил. не пориваюсь.—За тымъ звыклой ласцѣ и любве Мил. Вашихъ пилно ся вручаю. З Монастыра Господарскаго Ясскаго, дня 17 февраля року 1642.

Милостей Вашихъ упреймъ зычливый приятель и Богомолца.

(Собственноручная подпись:) Софроній Почаскій, Игуменъ Монастыра С.-трехъ Свят. в Яссехъ.

(Съ подлинника, хранящаюся въ архивѣ Львовскаго Ставропигіального Института).

Примѣч. Въ первый разъ мы встрѣчаемъ Почаскаго въ 1622 г. Тогда онъ былъ еще юношою и обучался въ Киево-братской школѣ: на изданныхъ въ 1622 г. *Виршахъ на жалобный погребъ Зацнаго Рыцара Петра Конашевича Сагайдачнаго* подпись Почаскаго (*Стебланъ Почаскій*) помѣщена подъ стихотвореніемъ первого сиудея. Въ 1632 году мы встрѣчаемся съ Почаскимъ уже въ качествѣ профессора реторики въ Лаврской Коллегіи П. Могилы, и при томъ съ именемъ Софронія. (См. Еохаристаріонъ албо вѣдичность,—панегирикъ П. Могилѣ, изданный въ 1632 г.). Затѣмъ, профессоромъ былъ Софроній въ Могилянской Коллегіи и по перенесеніи ея въ Братскій Монастырь, гдѣ въ 1638 году мы видимъ его игуменомъ. Въ Коронной Метрикѣ, хранящейся въ главномъ Варшавскомъ архивѣ (бывшемъ Цар. Польскаго) помѣщена грамота Владислава IV съ датою отъ 12 Мая 1638 г., гдѣ отъ имени короля говорится: „*Pozwolilismy u tym listem naszym pozwalamy Oyci Moizeszowi Iwanowiczowi, aby ze wszystkiego prawa swego dozywotnego, ktore mu za przywileim od S. pomieci Zygmunta*

III, Pana oyca naszego, w Warszawie dnia XXIV marca roku Panskiego MDCXV danego, na cerkwie dwie w Kiiowie, mianowicie świętych trzech Świątynieley y Wozdwidzenie Czesnoho Hresta ustąpic y na osobę Oyca Poczayskiego Sophonia (sic), Ihumena Monastera S. Bohoiawlenia cerkwie Kiiowskiey, wla mogł, tak isz gdy się przed ktoremi kolwieki xięgami Koronnemi authenticznemi za tym przywileiem y pozwoleniem naszym prawa swego wyrzecze, na ten czas pomieniony Sophonicz te cerkwie ze wszystkimi gruntami, polami, rolami, sianożyciami, pasniami, iezioram, stawami, sadzawkami y innemi wszelakiemi pożytkami, dochodami, przynależnosciami, z dawną należącemi, tak iako antecessorowie iego zdawna trzymali, używali y spokoinie dzierzeli, on tesz trzymac, użymac y spokojenie dzierzec będzie asz do żywota swego.“ (№ 185, л. 83).

2) Просьба С. Почасского о присылкѣ львовскими братчиками греческаго шрифта, заказанного молдавскимъ господаремъ, была ими выполнена. (*Книга корреспонд. во Львов. Ставроп. Институтъ*).

LV—LVI.

Письма польского короля Владислава IV относительно передачи православнымъ Люблинской церкви.

1642 года марта 9.

I. (*Письмо къ люблинскому старостѣ*)

Urodzony wiernie nam miły. Uważając, iako częste roznych trudnosci y dissensiу na przeszłych Seymach strony cerkwie Lubelskiey energetebant incendia, zlecelismy to byli na przeszłym Seymourie wiernosci Twoiej, co y na ten czas czyniemy, abyś zabiegając dalszym napotym buntom y trudnosciom seymowym, ktore by ztąd crescere mogły, tē cerkiew Lubielską X-zu Puzynie wlädyce Luckiemu, iako iego należącą professiey, pacate et moderate z ramienia swego oddał. Co wiernosc Twoia uczynisz za wyrazną wolą naszą, bez żadnego w tey mierze skrupulu. Gdyż wiemy dobre o profesiey pomienionego Wladyki, ktorey in haerendo to negotium wiernosci Twoiej zalecamy. Zyczym przytym wiernosci Twoiej dobrego od Pana Boga zdrowia. Dan w Warszawie dnia IX miesiąca marca, an. 1642.

II. (*Письмо къ луцкому епископу A. Пузину*).

Venerabilis fideliter nobis dilecte. Zlecelismy urodzonemu staroscie naszemu Lubelskiemu, aby zniosszy się z wiernością Twoią strony cer-